

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 26.04.2004, sp. zn. 3 To 88/2004, ECLI:CZ:KSCB:2004:3.TO.88.2004.1

Číslo: 17/2005

Právní věta: Při posuzování otázky, jak vysoké je výživné, jehož neplacením byl spáchán trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 213 tr. zák., postupuje orgán činný v trestním řízení samostatně - tuto otázku řeší jako otázku předběžnou ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 tr. ř. a řídí se přitom zákonnými hledisky stanovenými v § 96 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů, třebaže o výši výživného, které je obviněný povinen platit, již bylo vydáno pravomocné rozhodnutí v občanskoprávním řízení soudem České republiky nebo soudem cizího státu. Rozhodnutí soudu v občanskoprávním řízení však orgán činný v trestním řízení nemůže při zjišťování okolností důležitých pro rozhodnutí o vině pominout, zhodnotí je jako jiné důkazy podle pravidel ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř.

Soud: Krajský soud v Českých Budějovicích

Datum rozhodnutí: 26.04.2004

Spisová značka: 3 To 88/2004

Číslo rozhodnutí: 17

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Předběžná otázka, Zanedbání povinné výživy

Předpisy: § 213 tr. zák.

§ 9 odst. 1 tr. ř.

§ 96 odst. 1 předpisu č. 94/1963Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Českých Budějovicích k odvolání obžalovaného J. R. zrušil rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. 5 T141/2003, a ve věci znovu rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 11. 2003, sp. zn. 5 T 141/2003, byl obžalovaný J. R. uznán vinným trestným činem zanedbání povinné výživy podle § 213 odst. 1 tr. zák. a odsouzen za to k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na šest měsíců se zařazením do věznice s dozorem. Podle skutkových zjištění okresního soudu se obžalovaný uvedeného trestného činu dopustil tím, že v době od 16. 4. 2002 do 29. 7. 2003, kdy bylo zahájeno jeho trestní stíhání, v Č. B. ani nikde jinde neplnil jako otec vyživovací povinnost vůči své nezletilé dceři N. H., bytem F., Rakousko, ačkoliv mu tato povinnost byla uložena rozsudkem Okresního soudu ve F. ze dne 14. 5.

1998, sp. zn. 2 P 84/97, který nabyl právní moci dne 10. 9. 1998, a to v částce 2400 ATS (174,41 EURO) měsíčně splatné vždy do každého prvního dne v měsíci předem na účet Okresního hejtmanství F., přičemž pouze dne 29. 5. 2003 uhradil částku ve výši 500 Kč a dne 30. 6. 2003 uhradil částku ve výši 500 Kč, takže za uvedené období dluží na výživném Okresnímu hejtmanství ve F. částku v celkové výši 2585,46 EURO.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání J. R. Namítl, že by neměl být odsouzen za to, že nemůže jako sluchově postižený najít vhodné zaměstnání. Je si vědom, že musí plnit vyživovací povinnost na svou dceru N. H., ale nemůže ji plnit ve výši, jaká je na něm požadována. Má bohužel pouze částečný invalidní důchod a jeho manželka je v plném invalidním důchodu a ještě pobírá přídatky na jejich společnou dceru M. R. Obžalovaný uvedl, že stále hledá zaměstnání, což je pro něj velmi složité. Všude, když zjistí, že je sluchově postižený, mu sdělí, že se mu ozvou, ale pracovní smlouvu s ním neuzavřou. Ve svém odvolání vyjmenoval několik firem, které v Č. B. bez úspěchu navštívil. Uvedl, že se odvolává do výroku o vině a rovněž do výroku o trestu. Nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr. ř., mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Podle § 254 odst. 3 tr. ř., jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Odvolací soud přezkoumal podle § 254 odst. 1 až 3 tr. ř., zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost řízení, které tomuto rozsudku předcházelo. Poté dospěl k následujícím závěrům:

Okresní soud v této trestní věci v zásadních směrech provedl dokazování v rozsahu nezbytném pro své rozhodnutí. Vyslechl především samotného obžalovaného a podle § 213 odst. 1 tr. ř. přečetl obsah veškerých listin, které byly k objasnění stíhaného skutku opatřeny již v přípravném řízení, případně předloženy až při hlavním líčení. Bez důvodných pochybností okresní soud zjistil, že obžalovaný v době od 16. 4. 2002 do zahájení trestního stíhání dne 29. 7. 2003 neplnil řádně svou zákonnou vyživovací povinnost vůči nezletilé dceři N. H., žijící se svou matkou v sousedící Rakouské republice. Okresní soud objasnil, že obžalovaný až ve dnech 29. 5. a 30. 6. 2003 uhradil na běžném výživném dvě splátky ve výši 500 Kč, jež zaslal na účet Okresního hejtmanství F., které matce nezletilé poškozené poskytuje příspěvek na výživu za obžalovaného. Okresní soud také zjistil, že o výši vyživovací povinnosti obžalovaného bylo rozhodnuto naposledy rozsudkem Okresního soudu ve F. ze dne 14. 5. 1998, kterým byla stanovena výše vyživovací povinnosti na částku 2400 ATS měsíčně, což po přepočtu na současnou měnu platnou v Rakouské republice činí 174,41 EURO. Je zřejmé, že okresní soud zvažoval výpověď obžalovaného v té části, pokud on vypovídal o obtížích při získání zaměstnání odpovídajícího jeho kvalifikaci a zejména jeho zdravotnímu stavu. V důvodech svého rozhodnutí tuto část výpovědi okresní soud ani žádným zásadním způsobem nezpochybnil, ale uzavřel, že je na druhé straně zřejmé, že obžalovaný má se svou osobní situací již praktické zkušenosti, byl v minulosti varován i konkrétním soudním rozhodnutím, přesto se dopouští stejného jednání a podle názoru okresního soudu v této situaci nevyvinul odpovídající snahu po řešení situace nejen vlastní prací, byť např. ve formě brigád, ale nejednal ani, pokud jde o možné řešení stavu, o kterém hovoří, tedy, že nemá dostatek finančních prostředků ve smyslu případné úpravy výživného, byť pochopitelně v jeho situaci musel jednat prostřednictvím dalších osob. Vzhledem k jeho

předchozí situaci okresní soud neuvěřil tvrzení, že o možnosti úpravy výživného vůbec nevěděl. Odvolací soud musí konstatovat, že závěry okresního soudu, jimiž odůvodňuje rozhodnutí o vině obžalovaného v rozsahu popsáném ve skutkové větě výroku napadeného rozhodnutí, nejsou dostatečně přesvědčivé.

Okresní soud v této trestní věci nerespektoval ani řadu publikovaných soudních rozhodnutí (srov. č. 32/1979, č. 11/1984 Sb. rozh. tr.), která vyznívají v ten závěr, že otázku, jak vysoké výživné měl a mohl obviněný v době činu platit, řeší soud v trestním řízení samostatně jako předběžnou otázku podle § 9 odst. 1 tr. ř. třebaže o výši výživného, které je obviněný povinen platit, tuje pravomocné rozhodnutí vydané v občanskoprávním řízení. Přitom není ani rozhodné, že jde o rozhodnutí vydané soudem cizího státu. Podle ustanovení § 9 odst. 1 tr. ř. orgány činné v trestním řízení posuzují předběžné otázky, které se v řízení vyskytnou, samostatně; je-li tu však o takové otázce pravomocné rozhodnutí soudu nebo jiného státního orgánu, jsou orgány činné v trestním řízení takovým rozhodnutím vázány, pokud nejde o posouzení viny obviněného. Protože v posuzovaném případě jde o předběžnou otázku, která je významná pro posouzení viny obviněného, vyplývá *á contrario* z ustanovení § 9 odst. 1 tr. ř. závěr, že orgány činné v trestním řízení pravomocným rozhodnutím o předběžné otázce vázány nejsou.

To v žádném případě neznamenaá přezkum rozsudku, jímž bylo o výši výživného rozhodnuto, konstatování jeho nesprávnosti, jeho zrušení či změnu apod. Tento rozsudek zůstává nadále v právní moci, není nijak dotčen, má charakter exekučního titulu a z hlediska zákona o rodině, resp. občanského zákoníku, obviněný má takový dluh na výživném, jak to odpovídá uvedenému rozsudku. Pouze v otázce, do jaké výše bylo neplacení výživného trestným činem, bylo povinností soud v trestním řízení předběžnou otázku posoudit samostatně, vycházet přitom z rozhodných skutečností, které tu byly v době činu, a řídit se ustanovením § 96 odst. 1 zákona o rodině (zákon č. 94/1963 Sb. ve znění pozdějších zákonů, dále jen zákon o rodině).

Okresní soud v projednávaném případě vycházel při posuzování otázky viny nesprávně, jednostranně toliko z rozsudku příslušného rakouského soudu o povinnosti obžalovaného J. R. platit výživné v částce 174,41 EURO měsíčně. Vůbec se okresní soud nezabýval tím, že po přepočtu na českou měnu (v kursu 1 EURO = zhruba 32 Kč) jde o částku přesahující 5500 Kč měsíčně. Okresní soud dostatečně nezvažoval, že obžalovaný v kritickém období, kdy se měl dopustit trestného činu podle § 213 tr. zák. nedisponoval žádnými výdělky a jeho jediným příjmem byl částečný invalidní důchod ve výši 4025 Kč. Přitom si okresní soud i ověřil, že obžalovaný jedná s potencionálními zaměstnavateli, ale zejména z důvodu svého smyslového handicapu (jde o hluchoněmého občana) není do pracovního poměru přijat.

Jak již bylo uvedeno, okresní soud rozhodně nebyl vázán při posuzování trestní odpovědnosti obžalovaného za nesplnění zákonné povinnosti vyživovat nezletilou N. H. rozhodnutím rakouského soudu, a to zejména v otázce rozsahu výživného. Měl z hlediska zavinění obžalovaného posuzovat zákonná kritéria rozvedená v ustanovení § 96 odst. 1 zákona o rodině. Podle posledně citovaného zákonného ustanovení soud při určení výživného přihlédne k odůvodněným potřebám oprávněného, jakož i ke schopnostem, možnostem a majetkovým poměrům povinného. Při hodnocení schopností, možností a majetkových poměrů povinného zkoumá soud, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu, popřípadě zda nepodstupuje nepřiměřená majetková rizika.

Okresní soud neučinil v rámci odůvodnění svého rozhodnutí ani takový jednoznačný závěr, který by vyzníval v to, že obžalovaný svým přičiněním nemá odpovídající zaměstnání. Okresní soud prakticky akceptoval obhajobu obžalovaného, že pro něho je obtížné s ohledem na jeho zdravotní stav opatřit si zaměstnání, byť na straně druhé dovedl, že obžalovaný měl být aktivnější, měl si prostředky k obživě a k hrazení alimentární povinnosti opatřovat i případnými příležitostnými pracemi, měl učinit aktivní

kroky ke snížení rozsahu své vyživovací povinnosti.

Odvolací soud musí konstatovat, že obžalovaný se skutečně zachoval v uplynulém období značně liknavě, že si do určité míry sám zavinil složitější situaci, která spočívá zejména v značném nárůstu dluhů na výživném, které má hradit ve prospěch své nezletilé dcery N. H. Je totiž zřejmé, že obžalovaný byl rakouským soudem v souvislosti s rozhodováním o návrhu příslušného okresního hejtmánství kontaktován, mohl se vyjádřit, mohl příslušnému soudu přinejmenším písemně objasnit svou celkovou rodinnou a majetkovou situaci. Přestože odvolacímu soudu nejsou známa rozhodná kritéria platná v Rakouské republice pro určování výše výživného, není ani známo, zda nepřichází v úvahu určitá minimální výše alimentů vázaná na věk oprávněné osoby, lze reálně uvažovat o tom, že při takovémto aktivnějším přístupu obžalovaného by příslušný rakouský soud jeho poměry zvážil a nemusel by rozhodnout o tak vysokém výživném. Takováto nečinnost obžalovaného však z hlediska rozhodnutí o trestně právní odpovědnosti obžalovaného za neplnění vyživovací povinnosti není nikterak relevantní. Jak bylo již shora uvedeno, soud rozhodující o trestní odpovědnosti není vázán rozsahem vyživovací povinnosti určené v občanskoprávním řízení. Okresní soud se měl podrobněji zabývat celkovou situací obžalovaného v kritickém období, měl se zabývat tím, v jaké výši byl obžalovaný objektivně schopen v kritickém období hradit výživné. Pokud tak neučinil, nemohl se dostatečně vypořádat se všemi okolnostmi významnými z hlediska jeho rozhodnutí a ojm učiněných skutkových zjištěních tak vznikají důvodné pochybnosti.

Odvolací soud především společně s nařízením veřejného zasedání o podaném odvolání učinil kroky k doplnění dokazování jednak vyžádáním zprávy od střediska Probační a mediační služby ČR v Č. B. k objasnění plnění podmínek probačního dohledu, jenž byl obžalovanému uložen předchozím odsuzujícím rozhodnutím Okresního soudu v Českých Budějovicích. Dále krajský soud vyžádal zprávy od Úřadu práce Č. B. za účelem zjištění, zda v kritickém období, kdy obžalovaný neplnil vyživovací povinnost a zároveň v této době nebyl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání u jmenovaného úřadu, bylo v silách tohoto úřadu zajistit obžalovanému zaměstnání odpovídající jeho kvalifikaci (obžalovaný je vyučen sklenářem a tuto práci i v minulosti vykonával) a jeho zdravotnímu stavu.

Ze zprávy probační a mediační služby bylo zjištěno, že obžalovaný nadále plní podmínky vyplývající z probačního programu, pravidelně se dostavuje na konzultace. Vhodné zaměstnání nemá dosud zajištěné, s ohledem na své postižení má se získáním zaměstnání problémy. Probační a mediační službu informuje o tom, že si aktivně shání zaměstnání, o čemž však žádný doklad nepředložil. Obžalovaný předložil probačnímu úředníkovi doklady o dalším hrazení výživného v částce 500 Kč měsíčně. Lze tak konstatovat, že od 29. 5. 2003 až do dubna 2004 obžalovaný uhradil na každý měsíc v tomto období částku 500 Kč, byť tak nečinil zcela pravidelně, například v prosinci 2003 uhradil částku 1000 Kč jako splátky za listopad a prosinec 2003 a 9. 4. 2004 uhradil částku 2000 Kč jako čtyři splátky za leden až duben 2004. Obžalovanému se stále nepodařilo obstatat vhodné zaměstnání, a to ani prostřednictvím občanského sdružení K., se kterým byl prostřednictvím probační a mediační služby kontaktován. Jde o sdružení, které napomáhá právě handicapovaným spoluobčanům. Obžalovaný se naposledy s tímto sdružením kontaktoval 14. 2. 2004, přičemž od té doby měl zdravotní problémy. Ještě na schůzce s probačním úředníkem dne 8. 4. 2004 byl velmi nachlazený.

Ze sdělení Úřadu práce v Č. B. bylo zjištěno, že v kritickém období byla v evidenci tohoto úřadu evidována nabídka zaměstnání v oboru sklenářských prací, a to ze strany jedné sklenářské společnosti v Č. B. Odvolací soud musí konstatovat, že telefonicky u této společnosti před veřejným zasedáním ověřoval, zda by tato společnost obžalovaného zaměstnala, pokud by se u ní ucházel o zaměstnání. Bylo tak zjištěno, že obžalovaný v minulosti i tuto společnost kontaktoval, ale nebyl přijat do pracovního poměru. Bylo zjištěno, že zaměstnání obžalovaného u této společnosti je komplikováno právě jeho zdravotním stavem, neboť přichází v úvahu zvýšené riziko úrazu, které on nemůže s ohledem na svoje smyslové postižení eliminovat.

Odvolací soud následně obžalovaného podrobněji vyslechl při veřejném zasedání. Ten v rámci svého výslechu uvedl, že i v posledním období, již po vynesení napadeného rozsudku, kontaktoval další společnosti v Č. B., když ustoupil i od svého původního záměru sehnat zaměstnání, které odpovídá jeho kvalifikaci. Uvedl, že by byl ochoten pracovat i v jiném oboru. Ani přesto se mu nepodařilo zaměstnání si opatřit. Vyjádřil se tak, že je ochoten nadále plnit svou vyživovací povinnost, ale s ohledem na nedostatek jiného výdělníku nemůže ze svého částečného invalidního důchodu, který pouze nepatrně převyšuje částku 4000 Kč, hradit částku, která byla určena rakouským soudem. Dříve výživné nehradil ani částečně, neboť mu nebylo známo, jakým způsobem tak má činit. Posléze začal posílat částku 500 Kč měsíčně prostřednictvím Úřadu pro mezinárodně právní ochranu dětí v B., když možnost uhrazování výživného touto cestou mu byla objasněna prostřednictvím probačního úředníka. Obžalovaný uvedl, že nadále hodlá pokračovat v placení výživného v částce nejméně 500 Kč měsíčně, předložil odvolacímu soudu doklady i o tom, že již uhradil takovéto částky dopředu na měsíce květen až červen 2004. Do budoucna se vyjádřil tak, že vše bude odvislé od toho, zda se mu podaří získat nějaké zaměstnání. Má představu, že od července 2004 by mohl měsíčně zasílat snad i částku 1000 Kč měsíčně. Obžalovaný se dále vyjádřil tak, že nesplácí žádné dluhy ani půjčky, z důchodu mu nejsou strhávány ani žádné částky na základě případného výkonu rozhodnutí. Jeho manželka pobírá plný invalidní důchod (i ona je hluchoněmá a navíc má zrakovou vadu) a pobírá dále sociální příspěvek na dceru. Dceři M. R. je již osmnáct let a v současné době studuje třetí ročník odborného učiliště, obor cukrářka. Studium by měla ukončit v červnu 2004, uvažuje však o nástavbovém studiu. Obžalovaný dále uvedl, že kromě toho, že je hluchoněmý, není nikterak výrazněji zdravotně postižen. Občas mívá astmatické záchvaty, nemůže vykonávat práce ve zvýšeně prašném prostředí a zřejmě by ani nemohl pracovat s dráždivými nátěrovými hmotami. Jinak se považuje za manuálně zručného, je schopen vykonávat kromě sklenářských prací i jiné běžné fyzické práce. I vzhledem k tomu vyvíjí snahu opatřit si zaměstnání, které ne zcela odpovídá jeho kvalifikaci. Je vlastníkem řidičského oprávnění skupiny „B“, rodina vlastní osobní automobil. Žije v současné době ve společné domácnosti s manželkou a dcerou. Dospělý syn se již oženil a bydlí ve vlastní domácnosti.

Z listin založených v příslušném trestním spise a rovněž ve spise o předchozím odsouzení obžalovaného J. R., konkrétně ve spise Okresního soudu v Českých Budějovicích, sp. zn. 31 T 83/2002, vyplývá, že obžalovaný v kritickém období skutečně pobíral částečný invalidní důchod ve výši 4025 Kč, jeho manželka pobírala důchod ve výši 5588 Kč a k tomu příspěvek pro bezmocnost v částce 464 Kč měsíčně. Byly pobírány i přídavky na dceru M. R. ve výši 784 Kč a sociální příspěvek ve výši 1123 Kč. V současné době s ohledem na inflaci jsou důchody obžalovaného i jeho manželky o ne příliš vysoké částky zvýšeny.

Odvolací soud se zabýval otázkou výše výživného, které lze na obžalovaném spravedlivě požadovat ve vztahu k nezletilé N. H. Nemohl samozřejmě zcela odhlížet s ohledem na ustanovení § 96 odst. 1 zákona o rodině od odůvodněných potřeb samotné nezletilé poškozené, ale na druhou stranu nemohl akceptovat z hlediska trestní odpovědnosti výši výživného stanoveného rakouským soudem, když toto sice zřejmě odpovídá odůvodněným potřebám nezletilé poškozené žijící v Rakousku, ale na druhé straně zcela odhlíží od schopností, možností a majetkových poměrů obžalovaného J. R. Podle tohoto rakouského opatrovníckého rozhodnutí by obžalovaný měl měsíčně platit částku, která téměř o více než 1500 Kč převyšuje jediný jeho příjem v podobě částečného invalidního důchodu. Samozřejmě by bylo nutno uvažovat o tom, že obžalovaný si uzavřením určitého pracovního poměru může vydělat i další částku a jeho celkové příjmy by byly vyšší. Pokud by se mu podařilo pracovní poměr uzavřít, z hlediska nařízení vlády č. 303/1995 Sb., o minimální mzdě, ve znění pozdějších předpisů, by bylo možno uvažovat o tom, že by si mohl v současné době vydělat nejméně 6700 Kč měsíčně, případně v hodinové mzdě za každou odpracovanou hodinu 39,60 Kč. Takto je posledně citovaným nařízením určena výše minimální mzdy od 1. 1. 2004. V roce 2002 šlo o částku 5700 Kč měsíčně a hodinovou mzdu 33,90 Kč a v roce 2003 šlo o částku 6200 Kč měsíčně a hodinovou mzdu 36,90 Kč.

Problémem však je, že obžalovaný si žádné zaměstnání neopatřil. Může být uvažováno o tom, že obžalovaný do určité míry spoléhá na své zdravotní postižení a této skutečnosti v jistém smyslu může i zneužívat. Na druhou stranu je třeba konstatovat, že provedeným dokazováním se zcela jednoznačně nepodařilo prokázat, že obžalovaný by se takto úmyslně choval. Je však nutno mu činit výtky v tom směru, že prakticky od poloviny roku 2001 nespolupracuje s příslušným úřadem práce. Obžalovaný ukončil spolupráci s tímto úřadem údajně z toho důvodu, že ani takovýmto způsobem nezískal žádné odpovídající zaměstnání, rozhodl se vše vzít tzv. do svých rukou. Přesto však je třeba konstatovat, a to zejména v té situaci, kdy obžalovaný je ochoten přijmout i zaměstnání, které by zcela neodpovídalo jím získané kvalifikaci, že mohlo být reálné, že k tomu specializovaný úřad by obžalovanému určité odpovídající zaměstnání zajistil. Nelze samozřejmě vyloučit ani opatření si dalších finančních prostředků formou určitých příležitostných prací, jak na to poukázal již okresní soud.

Odvolací soud po zvážení všech rozhodných skutečností, které mají význam pro posouzení celkové solventnosti obžalovaného v kritickém období, dospěl k závěru, že za odpovídající výši vyživovací povinnosti v kritickém období let 2002 až 2003 bylo možno považovat hrazení výživného ze strany obžalovaného v částce nejméně 500 Kč. Tuto částku by obžalovaný byl schopen hradit, aniž by výrazně snížil životní úroveň svou a své současné rodiny. Nakonec i sám obžalovaný zhruba dva měsíce před zahájením trestního stíhání, nepochybně i s ohledem na pozitivní působení probačního úředníka, právě takovouto částku začal dobrovolně hradit. V takovémto hrazení i vcelku pravidelně pokračuje. Pokud měl určité finanční problémy (např. zvýšené náklady s hrazením spotřeby plynu) a pravidelné zasílání částky 500 Kč se zpozdilo, v následujících měsících předchozí nedoplatky uhradil.

Odvolací soud s ohledem na takovýto závěr zrušil napadený rozsudek k odvolání obžalovaného v celém rozsahu. Posléze rozhodl tak, že v souladu se zjištěnými a shora vyhodnocenými skutečnostmi upravil skutková zjištění, což však nic neměnilo na již okresním soudem použité právní kvalifikaci. Určení nižšího rozsahu vyživovací povinnosti má však podstatný význam pro posuzování stupně společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného, přičemž navíc došlo k určitému zúžení doby páčání trestné činnosti, neboť tím, že obžalovaný od 29. 5. 2003 (tedy ještě před samotným zahájením trestního stíhání) začal zasílat částku 500 Kč, se již od tohoto okamžiku s ohledem na závěry odvolacího soudu nedopouštěl trestného činu podle § 213 tr. zák.

Dále odvolací soud odůvodnil svůj výrok o trestu, který obžalovanému uložil.